

Τσαρλς Λότον

Ο αγγλικής καταγωγής ηθοποιός γεννήθηκε στο Γιόρκσιρ (01/07/1899). Γιος των ξενοδόχων Ελίζα Κόνλον και Ρόμπερτ Λότον, φοίτησε αρχικά στο Jesuit Stonyhurst College στο Λάνκασιρ και στη συνέχεια στο Λονδίνο, στη Βασιλική Ακαδημία Δραματικής Τέχνης (RADA). Η πρώτη του επαγγελματική εμφάνιση στη σκηνή ήταν το 1926. Το 1927, πρωταγωνίστησε μαζί με τη μέλλουσα σύζυγό του, Έλσα Λάντσεστερ, με την οποία παρέμεινε ως το τέλος της ζωής τους. Δεν απέκτησαν, ωστόσο, παιδιά.

Πρωταγωνίστησε σε μια μεγάλη γκάμα ταινιών, από κλασικές ως πιο σύγχρονες. Η καριέρα του στον κινηματογράφο τον οδήγησε στο Μπροντγουέι και στη συνέχεια στο Χόλιγουντ, αλλά συνεργάστηκε, επίσης, με τον Αλεξάντερ Κόρντα σε μερικές από τις πιο σημαντικές βρετανικές ταινίες της εποχής.

Ο Λότον ήταν ένας από τους πλέον αναγνωρίσιμους και αγαπητούς ηθοποιούς της γενιάς του. Μεταξύ των ταινιών που σημείωσαν τη μεγαλύτερη επιτυχία ήταν: “Μις Μπάρετ” (The Barretts of Wimpole Street, 1934), “Ναυτική Ανταρσία” (Mutiny on the Bounty, 1935), “Ruggles of Red Gap” (1935), “Η Ταβέρνα της Τζαμάικα” (Jamaica Inn, 1939), “Η Παναγία των Παρισίων” (The Hunchback of Notre Dame, 1939). Στα τελευταία χρόνια της καριέρας του ασχολήθηκε και με τη σκηνοθεσία. Γύρισε μόλις μια ταινία για τη μεγάλη οθόνη, το φιλμ νουάρ “Η Νύχτα του Κυνηγού” (The Night of the Hunter, 1955), η οποία ήταν αποτυχημένη εμπορικά, αν και σήμερα θεωρείται μια από τις καλύτερες της περιόδου. Ανέλαβε επίσης τη σκηνοθεσία των θεατρικών παραστάσεων Caine Mutiny Court Martial και Don Juan in Hell του Τζορτζ Μπέρναρντ Σω στο οποίο επίσης πρωταγωνίστησε.

Ο Λότον θεωρείται από κάποιους ηθοποιούς ως ένας από τους σημαντικότερους ερμηνευτές της γενιάς του. Ο σερ Ντάνιελ Ντέι-Λιούις τον αναφέρει ως ίνδαλμά του, λέγοντας ότι «Ήταν πιθανότατα ο σημαντικότερος ηθοποιός κινηματογράφου αυτής της περιόδου. Είχε κάτι το ξεχωριστό. Ήταν ιδιαίτερα δοτικός ως ηθοποιός, έδινε τον εαυτό του σε αυτό που έκανε. Η ερμηνεία του ήταν καθηλωτική».

Σημαντική ήταν και η καριέρα του στο θέατρο. Το ντεμπούτο του στο σανίδι ήταν το 1926 με το θεατρικό του Γκόγκολ “Ο επιθεωρητής”. Εμφανίστηκε σε πολλά θεατρικά στο Γουέστ Εντ και αλλού στα χρόνια που ακολούθησαν.

Επίσης, ο ο Λότον έχει κάνει πάρα πολλές ηχογραφήσεις.

Απεβίωσε στις 15 Δεκεμβρίου του 1962, σε ηλικία 63 ετών.

Βραβεύσεις

- 1933: Βραβείο Α' Ανδρικού Ρόλου στην ταινία *Ερρίκος Η' (The Private Life of Henry VIII)*
- 1936: υποψήφιος για βραβείο Α' Ανδρικού Ρόλου στην ταινία *Ναυτική Ανταρσία (Mutiny on Bounty)*
- 1958: υποψήφιος για βραβείο Α' Ανδρικού Ρόλου στην ταινία *Μάρτυρας*

Κατηγορίας (Witness for the Prosecution)

Φιλμογραφία

Η αναλυτική φιλμογραφία του Charles Laughton στο link:

https://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Laughton_filmography

Μωρήν Ο' Χάρα

Στην Αμερική, τα πρώιμα καλλιτεχνικά επιτεύγματα της νεαρής Μωρήν ΦιτζΣίμονς, (που μας είναι γνωστή ως Μωρήν Ο' Χάρα), θα την κατέτασσαν σίγουρα στην κατηγορία των παιδιών-θαύμα. Ωστόσο, για ένα παιδί Ιρλανδικής καταγωγής με ταλαντούχους γονείς και ανάλογο οικογενειακό περίγυρο, αυτά τα επιτεύγματα θεωρούνταν εντελώς φυσιολογικά.

Η Μωρήν γεννήθηκε στις 17 Αυγούστου του 1920, στο Ράνελαγκ, (ένα προάστιο του Δουβλίνου), στην Ιρλανδία. Η μητέρα της Μαργκερίτα Λίλμπερν ΦιτζΣίμονς, ήταν μια πετυχημένη κοντράλτο. Ο πατέρας της, Τσαρλς ΦιτζΣίμονς, ήταν διευθυντής μιας επιχείρησης στο Δουβλίνο και επίσης συνιδιοκτήτης της γνωστής Ιρλανδικής ποδοσφαιρικής ομάδας «The Shamrock Rovers». Η Μωρήν ήταν η δεύτερη από τα έξι παιδιά της οικογένειας.

Ως παιδί, αγαπούσε πολύ τα ομαδικά αθλήματα και είχε εξαιρετικές επιδόσεις σε αυτά. Πέρα από την αγάπη της για τον αθλητισμό ήταν προικισμένη και με εξαιρετικό ταλέντο στην υποκριτική. Αυτό αποδεικνύεται από το ότι είχε κερδίσει σχεδόν όλα τα βραβεία Feis της χώρας της για δραματικές και θεατρικές ερμηνείες. Στην ηλικία των 14 είχε γίνει δεκτή στο εμβληματικό Άμπι Θήατερ και ονειρευόταν μια καριέρα στο κλασσικό θέατρο και στην όπερα. Η φοίτησή της στο Άμπι Θήατερ πήγε πολύ καλά κι έτσι της δόθηκε η ευκαιρία για ένα δοκιμαστικό στο Λονδίνο, που αν και δεν πήγε τόσο καλά, η ομορφιά της και κυρίως η εκφραστικότητα των ματιών της εντυπωσίασαν τον Τσαρλς Λότον σε σημείο ώστε να πείσει το συνεργάτη του Έριχ Πόμοερ, να της προτείνουν 7ετές συμβόλαιο με την εταιρεία τους. Πριν τη συμπεριλάβουν στο καστ της “Ταβέρνας της Τζαμάϊκα” (1939), άλλαξαν το όνομά της από σε Μωρήν Ο' Χάρα – ένα πιο βολικό επίθετο για τη μαρκίζα.

Βάσει του συμβολαίου με τον Λότον, η επόμενη ταινία της Μωρήν θα γυριζόταν στην Αμερική [“Η Παναγία των Παρισίων” (1939)] με την εταιρεία RKO Pictures. Η επική ταινία είχε απίστευτη επιτυχία και το συμβόλαιο της Μωρήν με τον Λότον αγοράστηκε τελικά από την RKO. Στα 19 της, η Μωρήν είχε ήδη πρωταγωνιστήσει σε δύο σημαντικές ταινίες με τον Λότον. Σε αντίθεση με τη συνήθη πορεία των σταρ της εποχής της, ξεκίνησε από την κορυφή, και παρέμεινε εκεί – με τις δεξιότητες και το ταλέντο της να βελτιώνονται χρόνο με το χρόνο.

Η Μωρήν έχει στο βιογραφικό της μια αξιοζήλευτη σειρά από κλασσικές διαχρονικές ταινίες που περιλαμβάνουν την “Παναγία των Παρισίων”, “Την Κοιλιάδα της Κατάρας” (1941), “Το Θαύμα της 34^{ης} Οδού” (1947), “Sitting Pretty» (1948), “Ο Ήσυχος Άνθρωπος” (1952), “Δίδυμοι Μπελάδες” (The parent trap) ((1961) και “McLintock » (1963). Αν προσθέσουμε σε αυτό το γεγονός ότι είχε ψηφιστεί ως μια από τις πέντε πιο όμορφες γυναίκες στον κόσμο, έχουμε μια ηθοποιό όχι μόνο ταλαντούχα, αλλά και εκθαμβωτικής ομορφιάς.

Παρά το γεγονός ότι Χόλιγουντ είχε εστιάσει αρχικά κυρίως στην εντυπωσιακή εμφάνισή της, η Μωρήν Ο' Χάρα είχε πολύ περισσότερα προσόντα να επιδείξει. Διέθετε μια καταπληκτική λυρική φωνή σοπράνο, και οι εξαιρετικές αθλητικές επιδόσεις της της επέτρεπαν να φέρει εις πέρας σωματικές δραστηριότητες (όπως ξιφασκία ή και πυγμαχία) που οι περισσότερες γυναίκες συνάδελφοί της δεν διανοούνταν καν να δοκιμάσουν. Ήταν

γεννημένη αθλήτρια.

Στην καριέρα της η Μωρήν συμπρωταγωνίστησε με μερικούς από τους πιο εκθαμβωτικούς πρωταγωνιστές, μεταξύ των οποίων οι Τάιρον Πάουερ, Τζον Πάιν, Ρεξ Χάρισον, Τζέιμς Στιούαρτ, Χένρι Φόντα, Μπράιαν Κιθ, σερ Άλεκ Γκίνες και, φυσικά, με τον ίδιο το «Δούκα», τον Τζον Γουέιν. Πρωταγωνίστησε σε πέντε ταινίες με τον Γουέιν, με πιο αγαπημένη τον “Ήσυχο Άνθρωπο” (1952).

Εκτός από τον διάσημο σκηνοθέτη Τζον Φορντ, η Μωρήν είχε την τύχη να συνεργαστεί με μερικούς ακόμη μεγάλους σκηνοθέτες του χώρου. Τους Άλφρεντ Χίτσκοκ, Γουίλιαμ Ντίτερλε, Χένρι Χαθαγουέι, Χένρι Κινγκ, Ζαν Ρενουάρ, Τζον Μ. Σταλ, Γουίλιαμ Α. Γουέλμαν, Φρανκ Μπορζάγκ, Γουόλτερ Λανγκ, Τζορτζ Σήτον, Τζορτζ Σέρμαν, Κάρολ Ριντ, Ντέλμερ Ντέιβς, Ντέιβιντ Σουίφτ, Άντριου Β. ΜακΛάγκλεν και Κρις Κολόμπους.

Όσον αφορά την προσωπική της ζωή, ο πρώτος της σύζυγος ήταν ο Τζορτζ Χ. Μπράουν, παραγωγός ταινιών, με τον οποίο παντρεύτηκε το 1939, σε ηλικία 19 ετών. Ο γάμος τους ακυρώθηκε το 1941. Αργότερα το ίδιο έτος, η Μωρήν παντρεύτηκε τον σκηνοθέτη Γουίλιαμ Χιούστον Πράις, αλλά και αυτός ο γάμος έληξε το 1953. Από το δεύτερο γάμο της, η ηθοποιός απέκτησε μια κόρη, την Μπρόνγουιν ΦιτζΣίμονς Πράις. Ο τρίτος της γάμος, με τον Τσαρλς Φ. Μπλαιρ Τζ., που έγινε στις 12 Μαρτίου του 1968 της έδωσε την προσωπική ευτυχία που τόσο της άξιζε. Ο Μπλαιρ ήταν διάσημος αεροπόρος τον οποίο γνώριζε ως οικογενειακό φίλο για πολλά χρόνια. Μια νέα καριέρα ξεκίνησε για τη Μωρήν, αυτή της πλήρους απασχόλησης συζύγου. Ο Μπλαιρ ήταν η πραγματική εκδοχή αυτού που ο Τζον Γουάιν ήταν στη μεγάλη οθόνη. Υπήρξε πιλότος της πολεμικής αεροπορίας, και αργότερα της Pan American, και κατείχε πολλά ρεκόρ αεροναυτικών επιδόσεων. Η Μωρήν αποσύρθηκε από τον κινηματογράφο το 1973. Μαζί με τον Μπλαιρ διαχειριζόταν την εταιρεία Antilles Airboats, μια εταιρεία υδροπλάνων στην Καραϊβική. Παράλληλα ήταν ιδιοκτήτρια και εκδότρια του περιοδικού «The Virgin Islander», γράφοντας τη μηνιαία στήλη «Η Μωρήν Ο' Χάρα λέει».

Ο Τσαρλς Μπλαιρ είχε τραγικό τέλος σε συντριβή αεροσκάφους, το 1978. Παρά τη βαθιά θλίψη της, η Μωρήν βρήκε το κουράγιο να συνεχίσει τη ζωή της. Εκλέχτηκε Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της εταιρείας Antilles Airboats, κι έγινε η πρώτη γυναίκα πρόεδρος αεροπορικής εταιρείας στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η Μωρήν σήμερα ζει ευτυχισμένη στο σπίτι της κοντά στον εγγονό της και στην οικογένειά του στο Μπόις του Άινταχο.

Το 2004, η Ιρλανδική Ακαδημία Κινηματογράφου και Τηλεόρασης της απένειμε το Βραβείο Καριέρας στη γενέτειρά της, το Δουβλίνο, ενώ το 2014 της απονεμήθηκε το τιμητικό Όσκαρ Καριέρας. Η Ο' Χάρα είναι η δεύτερη γυναίκα που λαμβάνει τιμητικό Όσκαρ Καριέρας, χωρίς να έχει προταθεί ποτέ στο παρελθόν για το βραβείο (η πρώτη ήταν η Μύρνα Λόι).

Φιλμογραφία

Η αναλυτική φιλμογραφία της Maureen O'Hara στο link:

https://en.wikipedia.org/wiki/Maureen_O%27Hara_filmography

Ρόμπερτ Νιούτον

Ο Newton ήταν ένας από τους μεγάλους καρατερίστες του βρετανικού κινηματογράφου και από τους δημοφιλέστερους ηθοποιούς της δεκαετιών του 1940 και 1950, ιδιαίτερα μεταξύ των νεαρών αγοριών. Η ερμηνεία του με την οποία είναι ευρέως γνωστός και στις μέρες μας είναι αυτή ως Λονγκ Τζον Σίλβερ στο “Νησί των Θησαυρών” (1950).

Γεννήθηκε την 1^η Ιουνίου του 1905 στο Σαφτσμπέρι του Ντόρσετ. Η καριέρα του ως ηθοποιός ξεκίνησε στα 16 του χρόνια στο Repertory Theatre του Μπέρμινγχαμ, το 1921, και ακολούθησε η συμμετοχή του σε πολλά θεατρικά στο Γουέστ Εντ του Λονδίνου. Από το 1932 ως το 1934 διετέλεσε καλλιτεχνικός διευθυντής του Shilling Theatre στο Φούλχαμ του Λονδίνου. Το 1939, έπαιξε το ρόλο του Οράτιο στον Άμλετ του Λόρενς Ολίβιε στο θέατρο Ολντ Βικ.

Εκτός όμως της πολύ σημαντικής θεατρικής του καριέρας, ο Νιούτον συμμετείχε και σε αξιοσημείωτες κινηματογραφικές παραγωγές. Οι ρόλοι του στη μεγάλη οθόνη περιοριζόταν συνήθως στο ρόλο του καταδότη ή του κακοποιού, όπως στις ταινίες “Major Barbara” (1941), στο “Νησί των Θησαυρών” και σε άλλες. Στην ταινία “Η ταβέρνα της Τζαμάικα” του Χίτσκοκ, ωστόσο, έχει το ρόλο του εκπροσώπου του νόμου που προσπαθεί να εξαρθρώσει μια σπείρα κακοποιών που ευθύνονται για τα ναυάγια πλοίων στην περιοχή.

Ο Νιούτον πέθανε στις 25 Μαρτίου του 1956, σε ηλικία μόλις 50 ετών. Είχε χρόνιο πρόβλημα αλκοολισμού. Κατά τη διάρκεια της ζωής του, είχε παντρευτεί τέσσερις φορές και είχε αποκτήσει τρία παιδιά.